

Kokemuspäivät.

Rakkaat ystävät, pyhiinvaeltajat ja vierailijat Punta de Vacasin puiston. Tahtoisin käsitellä näiden päivien keskeistä ydintä, sovuntekoa syvänä henkisenä kokemuksena. Mutta varmaan antan anteeksi, jos poikkean aiheesta parin minuutin ajan tuodakseni esiin tämän jokseenkin erikoisen tilanteen, jota elämme.

Vain neljä kertaa melkein neljänkymmenen vuoden aikana olemme julkisesti puhuneet täältä, tästä karusta vuoristoisesta kolkasta. Ensi kerran teimme niin vuonna 1969. Ja tänään esillä on nuo laatat eri kielillä, missä lukee silloin sanotut sanat. Niissä on yhteenveto ajatusten ja toiminnan järjestyksestä, joka ilmeni eri tavoin eri aikoina ja eri puolilla maailmaa. Silloin puhuttiin ruumiillisen kivun ja mielen kärsimyksen välisistä eroista. Ja sanottiin, että oikeus ja tiede, kun ne ovat täysin yhteiskuntien kehityksen palveluksessa, ovat ainoita teitä kehojemme kivun lieventämiseen ja vähentämiseen. Mutta mielen kärsimyksen suhteen kävi toisin kuin fyysisen kivun suhteen – mielen kärsimystä ei voitu saada häviämään vain oikeuden ja tieteen keinoin. Jatkuva työ tieteen ja oikeuden edistykseksi ihmisten yhteiskunnissa ylevöitti parhaat tarkoitukset. Samoin yritykset voittaa mielen kärsimys olivat yhtä tärkeää työtä. Siitä lähtien saarnasimme, että ponnistelut kivun ja kärsimyksen voittamiseksi ovat inhimillisen toiminnan ylevintä työtä.

Satojen tuhansien sydämellisten ystävien kanssa kävimme inhimillistämään Maa-planeettaa. Mitä on meille tarkoittanut “inhimillistää Maa”? Se on tarkoittanut inhimillisen vapauden asettamista korkeimmaksi arvoksi, ja korkeimmaksi sosiaalisesti käytännöksi syrjimättömyyden ja väkivallattomuuden. Yrityksissämme Maan inhimillistämiseksi emme jättäneet itse omaksumatta niitä velvollisuuksia, joita vaadimme toisilta. Määräsimme siis käytöksen normiksi vaatimuksen kohdella toisia kuten tahdoimme itse tulla kohdelluksi. Nyt olemme ehdottaneet, että pysähtyisimme hetkeksi inhimillistämisen tien varteen mietiskelläksemme olemassaolomme ja tekojemme tarkoitusta. Olemme tehneet pyhiinvaelluksen tähän karuun kolkkaan etsien Voimaa, joka ruokkii elämäämme, etsien tekemisen iloja ja etsien mielenRauhaa, jota tarvitsemme edetäksemme tässä järkyttyneessä ja väkivaltaisessa maailmassa. Näiden Päivien aikana harkitsemme elämäämme, toiveitamme ja myös epäonnistumisiamme, jotta voisimme puhdistaa mielen kaikesta valheesta ja ristiriidasta. Tämä mahdollisuus harkita pyrkimyksiä ja turhaumia on käytäntö, jota – vaikka vain yhden ainoan kerran elämässä – pitäisi tehdä jokaisen, joka yrittää edetä henkilönsä kehittämisessä ja toiminnassaan maailmassa. Nämä ovat innoituksen ja mietiskelyn päiviä. Nämä ovat sovuntekemisen päiviä. Vilpittömän sovun tekemisen itsemme kanssa ja heidän kanssa, jotka ovat vahingoittaneet meitä. Näissä kivuliaissa suhteissa, joita olemme kärsineet, emme yritä antaa anteeksi emmekä tulla anteeksi annetuiksi. Anteeksi antamisessa ilmenee vaatimus, että yksi osapuolista asettuu ylemmälle moraalisiselle tasolle ja toinen nöyrtyy anteeksiantajan edessä. On toki selvää, että anteeksianto on kehittyneempi askel kuin kosto, muttei niin kehittynyt kuin sovunteko.

Emme myöskään yritä unohtaa tapahtuneita loukkauksia. Kyse ei ole muistojen väärentämisen yrityksestä. Kyse on yrittää ymmärtää, mitä tapahtui, jotta voidaan edetä kehittyneempään askeleeseen, sovuntekoon. Ei unohtamisella tai anteeksiannolla saavuteta mitään hyvää, ei henkilössä eikä sosiaalisesti. Ei unohdusta eikä anteeksiantoa! Sillä mielen on pysyttävä tuoreena ja hereisenä, ilman teeskentelyä, ilman valheellisuuksia. Käsillä on sovunteon tärkein kohta, jossa ei ole tilaa väärennöksille. Jos todella etsimme vilpittömää sovuntekoa itsemme kanssa ja niiden kanssa, jotka ovat loukanneet meitä syvästi, niin sellaisen etsimisen syynä on halu elämämme syvälliseen muuttamiseen. Sellaiseen muutokseen, joka vie meidät pois kaunasta, jossa todellakaan kukaan ei tee sopua kenenkään kanssa eikä edes itsensä kanssa. Kun meille avautuu se ymmärrys, että sisällämme ei asu vihollista, vaan olento, joka on täynnä toiveita ja epäonnistumisia – olento, jossa näemme lyhyessä mielikuvien jatkumossa ihania täyttymyksen hetkiä ja turhautumisen ja kaunan hetkiä. Kun meille avautuu se ymmärrys, että vihollisemme myös on olento, joka myös eli toiveita

ja epäonnistumisia – olento, jolla oli ihania täyttymyksen hetkiä ja turhautumisen ja kaunan hetkiä. Niin silloin kohdistamme inhimillistävän katseen hirviömaisuuden pintaan.

Tämä polku soppuun ei synny itsestään, aivan kuten ei synny itsestään tietä väkivallattomuuteen. Sillä molempiin tarvitaan suurta ymmärrystä ja kehossa tuntuvan vastenmielisyyden (inhon, kuvotuksen) kehittämistä väkivaltaa kohtaan.

Emme me ole niitä, jotka tuomitsevat virheitä, omia tai toisten. Sitä varten on ihmisten korvaus- ja oikeuskäytännöt, ja nuo ajanmukaiset käytännöt olkoon voimassa, koska minä en tahdo tuomita enkä tulla tuomituksi... tahdon ymmärtää syvästi puhdistakseni mieleni kaikesta kaunasta.

Sovinto ei ole unohtamista eikä anteeksiantoa, vaan kaiken tapahtuneen tunnistamista ja kaunan kiertestä poistumisen yrittämistä. Se on katselemista, tunnistaen virheet itsessä ja toisissa. Tehdä sovinto itsensä kanssa on yrittää olla toistamatta samoja askelia, vaan valmistautua korvaamaan kaksinkertaisesti tuotetut vahingot. Muttemme tietenkään voi pyytää heiltä, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet, että heidän pitäisi korvata kaksinkertaisesti meille tuottamansa vahingot. Ei silti, on hyvä työ antaa heidän nähdä turmion ketju, jota he raahaavat elämässään. Kun teemme niin, muodostamme sovun sellaisen kanssa, jonka aiemmin tunsimme olevan vihollisemme, vaikkei siten tuloksena olisikaan, että tuo toinen tekisi sovinnon kanssamme – mutta se riippuukin heidän tekojensa päämääristä, emmekä me voi päättää niistä.

Toisin sanoen, sovinto ei ole molemminpuolista henkilöiden välillä, eikä sovinto itsen kanssa tuo muassaan sitä, että toiset poistuisivat noidankehästä, silloinkaan kun he kykenevät tunnistamaan, että sellainen yksilön asenne on sosiaalisesti hyödyllinen.

Sovinto on ollut keskeinen aihe näiden päiviemme aikana, mutta on varmasti saatu aikaan muutakin tällä fyysisellä pyhiinvaelluksella tuntemattomaan maisemaan, joka varmaan on herättänyt syvällisiä näköaloja, syviä maisemia. Näin voi olla, kun vaellustamme liikuttava Tarkoitus on pyrkimys elämänsä uudistamiseen tai mikä vielä parempi, muuttamiseen.

Näinä päivinä olemme käyneet läpi tilanteita, joita pidämme tärkeimpinä elämässämme. Jos olemme paikallistaneet sellaisia hetkiä ja läpäisseet ne sovinnolla puhdistuen kaunan, joka sitoo meidät menneeseen, niin silloin olemme tehneet hyvän pyhiinvaelluksen uudistumisen ja muutoksen lähteille saakka.

Eihän unohdeta niitä pieniä lauseita, joita sisällämme on virinnyt... ei unohdeta mieleen juolahtaneita oivalluksia, eikä jätetä kirjaamatta muistiin niitä totuuksia, jotka onnistuimme aavistamaan, koska huomasimme niiden ohimenevän tanssin polullamme tai koska näimme ne uudistavissa unissamme pyhiinvaelluksemme jälkeen. Nämä lauseet, nämä oivallukset ja nämä tanssivat totuudet ovat innoitteita, joista olemme valmiita kiittämään. Nämä innoitteet kutsuvat meitä etenemään kokemamme tuolle puolen, paitsi sovinnossa, myös ristiriitojen, heikkouksien ja pelkojen voittamisessa.

Toivon, että etsintämme ja löytömmme sytyttävät ja liikuttavat meitä erittäin syvästi.

Lopuksi minun on sanottava, että tunnistan ja tahdon jakaa kanssanne tämän tilanteen, joka on samanlainen kuin mitä on kirjoitettu yhdessä Ohjatuista kokemuksistamme... “Palaan maailmaan otsani ja käteni kirkkaana. Niinpä hyväksyn kohtaloni. Saavun polulle ja itseeni, nöyräksi vaeltajaksi, joka palaa kansansa pariin. Palaan kirkkaana tunteihin, päivän rutiineihin, ihmisen kipuun ja yksinkertaisiin iloihin. Annan käsistäni mitä voin, otan vastaan loukkaukset ja ystävien tervehdykset, ja laulan sydämelle, joka pimeästä kuilusta syntyy uudestaan kaivatun Tarkoituksen valossa.”

Silo Punta de Vacas 2007.